

2. postna nedelja B

*Hôdil bom pred Gospodom
v deželi živih. (Ps 116,9)*

Prvo berilo

1 Mojzes 22,1-2.9a.10-13.15-18

Tiste dni je Bog preskušal Abrahama. Rekel mu je: "Abraham!" Odgovóril je: "Tukaj sem." Pa je rekel: "Vzemi svojega sina, svojega edinca, ki ga ljubiš, Izaka, in pojdi v deželo Moríja! Tam ga daruj v žgalno daritev na gori, ki ti jo bom pokazal!"

Prišla sta na kraj, o katerem mu je Bog rekel. Tam je Abraham sezidal oltar in razložil drva. Potem je Abraham stegnil svojo roko in zgrabil nož, da bi zaklal svojega sina. Tedaj mu je zaklical Gospodov angel iz nebes in rekel: "Abraham, Abraham!" Odgovóril je: "Tukaj sem." In je rekel: "Ne steguj svoje roke nad dečka in ne stôri mu ničesar, kajti zdaj vem, da se bojiš Boga, saj mi nisi odrekel svojega sina, svojega edinca." Abraham je povzdignil oči in pogledal, in glej, za njim je bil oven, ki se je z rogovi zapletel v grmovje. Abraham je torej šel in vzel ovna in ga daroval v žgalno daritev namesto svojega sina.

Gospodov angel je drugič poklical Abrahama iz nebes in rekel: "Prisegel sem pri sebi, govóri Gospod: Ker si to storil in nisi odrekel svojega sina, svojega edinca, te bom zares obilno blagoslôvil in silno namnóžil tvoje potomstvo, kakor zvezde na nebu in kakor pesek, ki je na morski obali. Tvoji potomci bodo vzeli v posest vrata svojih sovražnikov in s tvojimi potomci se bodo blagoslavljalí vsi narodi na zemlji, ker si poslušal moj glas."

Drugo berilo

Rimljanom 8,31b-34

Bratje in sestre, če je Bog za nas, kdo je zoper nas? On ni prizanesel lastnemu Sinu, temveč ga je dal za nas vse. Kako nam torej ne bo z njim tudi vsega podáril? Kdo bo obtoževal Božje izvóljence? Bog, ki opravičuje? Kdo bo obsojal? Kristus Jezus, ki je umrl, še več, ki je vstal od mrtvih in sedi na Božji desnici ter posreduje za nas?

Tisti čas je Jezus vzel Petra, Jakoba in Janeza in jih same zase peljal na visoko goro. Vpričo njih se je spremenil. Njegova oblačila so postala bleščeča, nadvse bela, da jih tako ne more pobeliti noben belivec na svetu. In prikazal se jim je Elija z Mojzesom in pogovarjala sta se z Jezusom. Oglásil se je Peter in rekel Jezusu: "Učitelj, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega." Ni namreč vedel, kaj bi rekel, kajti zelo so se prestrašili. Narédil se je oblak in jih obsenčil. In iz oblaka se je zaslišal glas: "Ta je moj ljubljeni Sin, njega poslušajte!" Ko so se hitro ozrli naokrog, niso videli nikogar več razen Jezusa samega, ki je bil z njimi. In medtem ko so šli z gore, jim je naróčil, naj nikomur ne pripovedujejo tega, kar so videli, dokler Sin človekov ne vstane od mrtvih. To besedo so ohranili zase in se med seboj spraševali, kaj pomeni vstati od mrtvih.

V razmislek

Vsako leto zaobjemata dve osnovni sporočili obeh prvih postnih nedelj celotno izkušnjo človeškega obstoja in zgodovino odrešenja ter ne-odrešenja. Na prvo postno nedeljo smo doživeli Jezusove skušnjave v puščavi kot skušnjave v našem lastnem življenju, katerim je človek izpostavljen od samega začetka. Danes, na drugo postno nedeljo, pa nam Jezusovo spremenjenje razsvetli tisto svetlo prihodnost, ki je cilj vsakega človeškega upanja.

Pa vendar se to upanje še ne more izpolniti v polnosti. Še vedno je prezigodaj, da bi šotore dokončno postavili. Jezus vedno znova spomni svoje učence, da pride vstajenje za trpljenjem in smrtjo. V našem življenju smo tudi mi razpeti med občutkom dokončnega velikonočnega veličastva in izkušnjami križa ter smrti, tako majhnih kot velikih smrti vse do naše lastne smrti in smrti naših bližnjih na koncu naših in njihovih dni. Če ne zdržimo bolečine Velikega Petka in nemoči Velike sobote, tudi ni vstajenja.

Bodimo zadržani v prehitrem oznanjevanju velikonočne aleluje, če še nismo doživeli Velikega Petka in izkusili vstajenja iz globin groba. Bodimo previdni pri oznanjanju Kristusovega veličastva, še posebej pri tistih, ki doživljajo veliko stisko in hude bolečine. Spoštovanje njihovih življenjskih izkušenj nam toliko bolj narekuje, da jih tiho in sočutno spremljamo v njihovem trpljenju, v zaupanju, da jih bo Bog ob pravem času obdaril s svojim vstajenjem in veličastvom.

V postnem času lahko močneje doživljamo izkušnjo vpetosti v skušnjava in spremenjenje. Za to potrebujemo globoko Abrahamovo vero v Božjo obljubo odrešenja, da prebrodimo marsikatero skušnjava in na videz brezizhodno situacijo in to ne brezvoljno, in ne brez strahu in bolečin temveč v zaupanju v to, da je Bog v nas in ob nas in da nam želi prihodnost ter življenje. Takšno zaupanje v Boga ne pomeni, da se odrečemo odločanju in odgovornosti, temveč da si omogočimo korenine in da iz teh korenin črpamo premagovanje strahu in polnost zaupanja v prihodnost, ki omogoča nove in kreativne korake na naši poti. Če se trudimo za takšno zaupanje v Boga, potem gremo točno v tisto svetlo prihodnost, ki nam je bila za trenutek prikazana v današnjem evangeliju.